Τετάρτη 25 Δεκεμβρίου 1957

Κοσμοχαρμόσυνη ἡ σημερινὴ ἡμέρα! Ἡ θεία Φάτνη ἂς ἀποτελέσῃ τὴν πηγὴν ἐμπνεύσεως εἰς τοὺς ταγοὺς τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Κρατῶν διὰ μίαν ἀπαρασάλευτον εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν λαῶν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἡ ἀτομική, οἰκογένειακὴ καὶ κοινωνικὴ εὐδαιμονία ἀποκτᾶ τὸ ἀμετακίνητον βάθρον της διὰ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς τῆς Βηθλεέμ. Μακάριοι ὅσοι προσδέχονται τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης μὲ ἁγνὴν πρόθεσιν καὶ ταπεινὴν καρδίαν.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
Ἐπιτίμου Δημάρχου, πρώην ὑπουργοῦ

Ἡ Γέννησις εἶναι τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἰδιοσυστασίαν γεγονός. Δι' αὐτὸ καὶ ἀσκεῖ ἀκατανίκητον ἕλξιν. Καθ' ἑαυτήν εἶναι τὸ θαῦμα. Τὸ μεγαλύτερον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἤγγισε ποτὲ τὴν Γῆν. Πέραν ὅμως αὐτοῦ, εἶναι ἡ μαγεία τῆς ἐλπίδος. Καὶ αὐτὴ συναρπάζει. Ἠμπορεῖ χιλιάδες χρόνια νὰ ἔχουν περάσει ἀπὸ ἐκείνην τὴν μυσταγωγικὴν νύκτα τῶν Εὐαγγελίων, τὴν γεμάτην ἀπὸ δονούμενον στοιχεῖο Κοσμογονίας. Ὅμως, τίποτε δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ ὄνειρον. Ἑκατομμύρια μάτια θὰ ἀναζητοῦν, πάντα, τὸ ἄστρον, διὰ νὰ ὁδηγηθοῦν πρὸς τὸ λίκνον ὅπου ἡ λύτρωσις ἀναμένει διὰ νὰ ἀπαλύνῃ καὶ νὰ καταλύσῃ τὸ ἀνθρώπινον πάθος. Εἰς τὴν φάτνην ὁ ἀληθινὸς Θεὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ μεταπλάσῃ τὴν κόλασιν τῆς ζωῆς εἰς παράδεισον. Ἀρκεῖ ἡ προσταγή Του, ἡ τόσον ἁπλῆ καὶ τόσον σωστική, νὰ καταστῇ κοινὴ συνείδησις. Τὸ μήνυμα, ποὺ κομίζει εἶναι ἡ Ἐλπίς. Καὶ ἡ ἐντολή του εἶναι Ἀγάπη. Διὰ τῆς συνθέσεώς των ὁ Κόσμος ἠμπορεῖ, πράγματι, νὰ εὕρῃ τὴν ὀρθήν του πορείαν. Καὶ ἠμπορεῖ νὰ λύσῃ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ καταθλιπτικά του προβλήματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἐφιαλτικόν ἄγχος τῶν καιρῶν μας

Μόνον ὁ πραγματικός, ὁ ἀληθινὸς, μόνον ὁ Εἷς Θεὸς ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῇ μέσα εἰς ὁμοίαν σκηνογραφίαν ποιήσεως καὶ ταπεινοφροσύνης. Ἡ παγωνιὰ τοῦ χειμῶνος, ποὺ ἔκαμε λαμπερώτερα τὰ ἀστέρια ἐπάνω ἀπὸ τὴν βιβλικὴν περιοχὴν τῆς Βηθλεέμ, τὸ εἰδύλλιον τῆς ἀπεράντου γαλήνης, οἱ ἀγραυλοῦντες ποιμένες, ποὺ ἀνύποπτοι ἐτόνιζαν τὸν ὕμνον τῆς ὑποδοχῆς, ἡ ἐξαΰλωσις τῶν ὄγκων ποὺ ἐφαίνοντο κάτω ἀπὸ τὴν μαρμαρυγὴν τοῦ οὐρανοῦ ὡσὰν γραφικὴ πλαισίωσις ὀνείρου, οἱ ἄγγελοι ποὺ ἔψαυαν μὲ τὰ χρυσᾶ πτερά των τὸ σπήλαιον καὶ μέσα εἰς αὐτὸ ἡ φάτνη, ἐξαστράπτουσα ἀπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θείου Βρέφους, ποὺ ἠτένιζεν ἤδη τὸ πεπρωμένον τοῦ ἀνθρώπου, μὲ κάποιαν μυστηριακὴν, ἀκαταγώνιστον, ἀπαράμιλλον δύναμιν μεταβολῆς. Ναί... Ἐκείνην τὴν νύκτα μία νέα Ἀνθρωπότης, μὲ ἀπείρους δυνατότητας τελειώσεως καὶ ἀνόδου, ἐλικνίζετο ἤρεμα εἰς τὴν ταπεινὴν φάτνην. Ὁ νόμος καὶ ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ βίου, ἐκεῖ εὑρίσκοντο καὶ ἐλάμβανον συγκεκριμένην διαγραφήν. Ἡ μυστικὴ λαχτάρα τοῦ ἀνθρώπου, διὰ κάτι καλλίτερον, συνήντα τὴν δικαίωσίν της.

Ἦτο κόσμος ἀπογνώσεως ὁ προηγούμενος. Καὶ ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ τυφλοῦ ἐνστίκτου. Βέβαια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν Γῆν μεγάλοι πολιτισμοί. Καὶ εἰς τὴν ἀλληλουχίαν καὶ τὴν διαδοχὴν των, ἡ σκέψις εἶχε πραγματοποιήσει καταπληκτικὰς πτήσεις. Ὅμως, ὁσονδήποτε καὶ ὁ ἂν φιλοσοφικὸς στοχασμὸς τῶν αἰώνων, ποὺ εἶχαν περάσει, εἶχε πλησιάσει τὴν Ἀλήθειαν, ἐν τούτοις δὲν τὴν εἶχε φθάσει. Αὐτὸ δὲ ἦτο ἡ ἀγωνία. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ, ἀπὸ τὰς ἀνόδους ἡ ζωὴ εἶχε κυλίσει εἰς τὴν τρομακτικὴν πτῶσιν τῶν παθῶν, εἶχε βυθισθῇ εἰς τὴν παχεῖαν πρόσχωσιν τῆς βίας, εἶχε παραδοθῇ εἰς τὴν μανιώδη ἱκανοποίησιν τοῦ ἐφημέρου. Αὐτομάτως ὁ Ἰησοῦς προσέφερεν εἰς τὴν ζωὴν πυξίδα. Τὴν ἀνέβασε. Καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς ὕψη ἠθικῆς εὐδαιμονίας ἐκπληκτικῆς. Τῆς ἔδωσε νόημα, σκοπὸν, ἀποστολήν.

Φυσικά, δὲν πταίει καὶ σήμερον ἡ Θεία νομοθεσία, ποὺ ἐκείνην τὴν νύκτα ἐκόμιζε τὸ Θεῖον Βρέφος, ἐὰν ὁ Ἄνθρωπος δὲν κατορθώνῃ νὰ γίνῃ καλλίτερος. Εὐθύνεται ὁ ἴδιος, διότι δὲν θέλει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν κλεῖδα τῶν προβλημάτων, τὴν ὁποίαν ἡ πίστις τοῦ ἐξασφαλίζει. Ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς εἶναι τώρα εἰς τὸ κορύφωμά του. Καμμιὰ ἐποχὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ φανταισθῇ τὰ σημερινὰ ἐπιτεύγματα. Ἡ φύσις σχεδὸν δὲν ἔχει πλέον μυστικά. Καὶ ἡ κατάκτησις τῶν πλανητῶν φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι μακράν. Ὅμως, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐκπληκτικῶν αὐτῶν ἄθλων ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν γαλήνην, τὴν εἰρήνην, τὴν ἀνακούφισιν, τὴν ὁποίαν ἀναζητεῖ ἀγωνιῶν καὶ παλαίων. Τίποτε πέραν τῆς ἐντολῆς, ποὺ ἔχει μείνει μνημεῖον καὶ δέξα: Ἀγάπη-Ἐλπίς. Αὐτὸ τὸ δίπτυχον καὶ πάλιν καλεῖ τὸν ἄνθρωπον, εἰς πνευματικὴν περισυλλογὴν καὶ εἰς ἔξαρσιν. Τὸν καλεῖ εἰς πίστιν. Τὸ Θεῖον Βρέφος γεννᾶται, διὰ νὰ δείξῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ὁδόν. Ἂς τὴν ἀκολουθήσωμεν. Καὶ τὸ ἐπίτευγμα θὰ εἶναι ἀπείρως θετικώτερον καὶ οὐσιαστικώτερον ἀπὸ ὅλα μαζί, τὰ ὁποῖα ἔχουν κερδηθῇ καὶ τὰ ὁποῖα θὰ κερδηθοῦν. Διότι ἐκφράζουν καὶ μεταφέρουν εἰς πρᾶξιν τὴν μόνην ἀλήθειαν: Τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Κυρίου.

ΧΡ. Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ

Τοῦ κ. ΜΑΝΟΥ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗ

ΑΦΟΥ κανόνισε τὴν πορεία τοῦ πλεούμενου, ὁ καπετὰν Νικόλας ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ εὐχήθηκε:

—Ἄντε, παιδιά. Ὁ ἅγιος στὸ τιμόνι μας γιὰ νὰ κάνουμε Χριστούγεννα στὸ νησί μας.

—Ἀμήν, εἶπε ὁ τιμονιέρης τῆς βάρδιας καὶ τ' ἄλλα τὰ ναυτόπουλα τοῦ καραβιοῦ.

Ὁ καπετὰν Νικόλας κι' ὅλο του τὸ πλήρωμα ἦταν ἀπ' τὴ Σκόπελο. Τὸ πλεούμενό του εἶχε φτιαστῆ στὰ καρνάγια τοῦ νησιοῦ ἀπὸ ἕνα μεραχλῆ ναυπηγό, ποὺ ὁ καπετὰν Νικόλας ἦταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ὅσο φτιανόταν ἡ «Μαριόγκα», κι' ἔλεγε πῶς ἤθελε νὰ γίνῃ.

Καὶ πράγματι ἀπ' τὰ ἐπιδέξια χέρια τοῦ καραβομαραγκοῦ βγῆκε ἕνα σκαρὶ 200 τόννων μὲ ὤμορφες γραμμές, γοργό, καλοτάξιδο καὶ τυχερό.

Τὸ ζήλευαν ὅλοι οἱ καραβοκύρηδες καὶ κανένα ἄλλο νησιώτικο δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κοντραστάρῃ. Ἦταν σὰν μιὰ ζωγραφιά, ὅταν ταξίδευε πρύμα μὲ σταυρωμένα τὰ λευκά του πανιὰ πάνω στὸ γαλάζιο τῆς θάλασσας. Στὰ βάθη τοῦ πλωριοῦ ἄρμπουρου ὁ καπετὰν Νικόλας τοῦχε μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ γαλάζιες μεγάλες χάντρες, ποὺ τὶς εἶχε τακτοποιήσῃ ἡ γυναῖκα του ἡ κυρα Μαριόγκα.

Κι' ὅλα πήγαιναν καλά, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μεγάλου Θεοῦ.

Ἔτσι καὶ τότε, ὅταν σαλπάρισε ἀπ' τὴ Βραΐλα, λογάριαζε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ νησί, νὰ καθίσῃ στὸ μέρος νὰ κάνει Χριστούγεννα, καὶ μετὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξεῖδι γιὰ τὴ Μαρσίλια, τὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ της.

Ὁ καιρὸς ὅλη τὴ νύχτα ἐκείνη, τὴν πρώτη τοῦ ταξιδιοῦ της, ἦταν εὐνοϊκός. Τὸ σκάφος ταξίδευε δευτερόπριμα. Ἔκανε ἀρκετὰ μίλλια σὰν νὰ πετοῦσε πάνω στὰ σκοτεινὰ νερὰ τῆς Μαύρης Θάλασσας. Τ' ἀστέρια ἔλαμπαν καθαρὰ πάνω στὸ στερέωμα, κι' ἀργὰ ὁ καπετάνιος, ἀφοῦ ἔριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω στὸν ὁρίζοντα καὶ κύτταξε τὴν πορεία τοῦ «μπούσουλα» τοῦ καραβιοῦ, εἶπε στὸν τιμονιέρη:

—Γιάννη, ἐγὼ πάω νὰ τὸν πάρω λίγο. Ὁ καιρὸ; φαίνεται σίγουρος. Ἔχε τὸ νοῦ σου. Ἂν τύχῃ τίποτα, φώναξέ με.

Κι' ἀφοῦ κατέβηκε στὸ καμαρίνι, ἔκαμε τὸ σταυρό του μπρὸς στὴν ἀσημένια εἰκόνα τοῦ Ἅη—Νικόλα καὶ ξάπλωσε στὴν κουκέττα του.

Ἡ νύχτα πέρασε ἥσυχη. Ὁ καιρὸς ἐξακολουθοῦσε νἄνε καλός, ἂν καὶ λίγο πιὸ γρέγκος. Πρὶν ὁ δίσκος τοῦ ἥλιου προβάλει σὰν μέσα ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Πόντου,—γύρω ἦταν μόνο πέλαγος καὶ τίποτε ἄλλο—ὁ καπετὰν Νικόλας σηκώθηκε κι' ἀνέβηκε βηκε στὴν τιμονιέρα, ἀφοῦ πρῶτα ἔρριξε λίγο νερὸ στὸ πρόσωπό του καὶ προσευχήθηκε.

—Πῶς πᾶμε, εἶπε στὸ γερο—Μηνᾶ τὸ ναύκληρο, ποὺ ἦταν τώρα στὸ τιμόνι.

—Καλὰ καπετὰν Νικόλα Μακάρι νἄναι ὁ ἴδιος ὁ καιρός, ἔτσι, μέχρι τὴν πατρίδα. Ν' ἀράξωμε μιὰ ὥρα ἀρχίτερα.

—Ὁ Χριστός, ποὺ σὲ λίγες μέρες γεννιέται, θὰ μᾶς βοηθήσῃ Μηνᾶ. Ἄλλωστε, μαθημένα τὰ βουνὰ στὰ χιόνια, ποὺ λέγει ἡ παροιμία. Ἂν ὁ Θεὸς θέλει νὰ κάμουμε Χριστούγεννα στὸ πέλαγος ἢ ποδισμένοι σὲ κανένα κόρφο ἢ κάβο, μεγάλο τὸ θέλημά του.

—Ἔτσι εἶναι, καπετὰν Νικόλα. Μὰ ξέρεις, τὰ Χριστούγεννα παντρεύω τὴ Σμαργώ, τὴν κόρη μου, καὶ θἄθελα νἄμαι στὸ γάμο της.

—Εἶδες μυαλό, γερο—Μηνᾶ! Τὸ λησμόνησα ὁλότελα. Ἔ, γεράματα. Ἄρχισα νὰ σκαρτάρω. Δὲν μοῦ λές, ἔχεις κουμπάρο;

—Ὄχι, καπετὰν Νικόλα.

—Θὰ γίνω ἐγώ. Δῶσ' τὸ χέρι σου.

Ὁ ναύκληρος κρατῶντας τὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ μὲ τὄνα χέρι, ἔδωσε τὸ δεξὶ στὸν καπετάνιο συγκινημένος.

—Σ' εὐχαριστῶ. Μεγάλη μου τιμή, τοῦ εἶπε.....

Βράδυασε. Τὸ γοργοτάξιδο πλεούμενο εἶχε ἀφίσει πίσω τὸ λιμάνι πολλὲς ἑκατοντάδες μίλλια. Μὲ πλώρη πρὸς τὰ «Καβάκια» τοῦ Βοσπόρου, διαζότανε, λές, κι' αὐτὸ νὰ τὰ περάσῃ, ν' ἀνοιχτῆ στὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ, νὰ διαβῆ τὰ Στενὰ καὶ ν' ἀνοιχτῆ στὸ γαλανὸ Αἰγαῖο, νὰ φτάσῃ στὸ ὄμορφο νησί. Ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκε κι' αὐτό.

Πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ καπετὰν Νικόλας μὲ τὸ γερὸ ἔμπειρο μάτι του κύτταξε πάλι τὸν ὁρίζοντα καὶ τ' ἀστέρια δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ ἕνα μορφασμὸ ποὺ ἔλεγε πῶς δὲν ἦταν εὐχαριστημένος.

Κυττάχτηκε μὲ τὸ ναύκληρο. Καὶ σὲ λίγο ὅλοι οἱ ναῦτες στὸ κατάστρωμα καὶ πανιά. Ἔπερναν ὅλα τὰ μέτρα ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ μὴν αἰφνιδιαστοῦν ἀπὸ κανένα ξέσμασμα καταιγίδος.

Τὰ σιγουράρησαν ὅλα, βάρκες, μπουκαπόρτες τῶν ἀμπαριῶν καὶ κάθε τί ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ παρασύρῃ ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἀέρας.

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ φουρτούνα. Στὴν ἀρχή, ὄχι καὶ τόνο δυνατὴ γιὰ τὴ «Μαριόγκα». ποὺ σὰν περήφανο ἄτι καβάλαγε τὰ πελώρια κύματα, ταξιδεύοντας μὲ λιγώτερα ἀπ' τὰ μισὰ πανιά της.

Ὅσο ἡ ὥρα πέρναγε, τὸ «φραγάνι» δυνάμωνε. Ζωντανὲς θάλασσες ἔσκαζαν στὸ κατάστρωμα. Ἡ πλώρη τοῦ καραβιοῦ, τὸ μπαστοῦνι, ὁ θαλασσομάχος, μὲ κόπο ἔσχιζαν τὰ νεροβούνια.

—Κουράγιο. παιδιά. Ἄντε κοπέλλα μου—Μαργιώ, ἔλεγε ὁ καπετάνιος.

Ἔτσι, φώναζε τὸ καράβι του χαΐδευτικὰ στὶς δύσκολες ὧρες, λὲς γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, στὴν ἄνιση πάλη μὲ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΕΣΟΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ Δεκέμβριος. (Ἰδ.ὑπ.). Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων στατιστικῶν δεδομένων, καταδεικνύεται ὅτι ἡ εὐνοϊκὴ ἐξέλιξις τῶν κονδυλίων τοῦ ἰσοζυγίου ἐξωτερικῶν πληρωμῶν συνεχίσθη καὶ κατὰ τὸ 1956, ὑπερβᾶσα τελικῶς καὶ τὰς πλέον αἰσιοδόξους προβλέψεις. Ἀναλυτικώτερον τὰ συναλλαγματικὰ ἔσοδα ἐξ ἐγχωρίων πόρων ἀνῆλθον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς 409 περίπου ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ μαζὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Ἡν. Παλιτειῶν καὶ τὰς δαπάνας τοῦ ΝΑΤΟ εἰς ἔργα στρατιωτικὰ ὑπερέβησαν τὰ 500 ἑκατ. δολλάρια. Τοιοῦτον ὕψος συναλλαγματικῶν ἐσόδων πραγματοποιεῖται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας. Εἶναι δὲ τὸ γεγονὸς τοῦτο περισσότερον ἐνδιαφέρον ἂν προσθέσωμεν ὅτι τό πσὸν τῶν 500 ἑκατ. δολλαρίων ἀντιπροσωπεύει τὰ 30 περίπου ἑκατοστὰ τοῦ συνολικοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος.

Σαφεστέραν εἰκόνα τῆς ἐπελθούσης προόδου κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, ἐν συγκρίσει πρὸς τό προηγούμενον. δίδουν τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα:

Εἰς ἑκ. δολ.	1955	1956
Ἐξαγωγαί	188.3	194.4
Παραγ. ΝΑΤΟ	18.2	15.2
Σύνολον ἐξαγ.	206 5	209.6
Ἄδηλοι πόροι	139.0	168.9
Εἰσροὴ πεφαλ.	24.0	30.2
Δαπάναι ΝΑΤΟ	14.7	14.4
	384.2	423.1
Βοήθεια	60.5	68.0
Βοήθεια εἰς γεωργ. εἴδη	17.1	12.7
Ἐνανορθώσεις	0.9	0.7
Σύνολον ἐσόδων	462.7	504.5

Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων προκύπτουν τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

1) Ὅτι ἡ αὔξησις τῶν συναλλαγματικῶν ἐσόδων ἀνῆλθεν, ἔναντι τοῦ 1955, εἰς 39 ἑκ. δολλάρια (ἐν σχέσει πρὸς τὸ 1952 τὸ εἰσρεῦσαν συνάλλαγμα ἦτο ὑπερδιπλάσιον).

2) Ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς προῆλθεν ἐκ τῶν ἀδήλων πόρων. Ἐκ τῆς ναυτιλίας εἰδικώτερον εἰσέρρευσαν 61 ἑκατ. δολλάρια ἔναντι 50 περίπου ἑκατ. δολλαρίων τὸ 1955. Τὰ μεταναστευτικὰ ἐμβάσματα ἀπέδωσαν 65 ἑκατ. δολλαρίων ἀντὶ 50 ἑκατ. δολλαρίων τὸ προηγούμενον ἔτος. Ἠυξήθησαν ἐπίσης καὶ τὰ ἔσοδα ἐκ τοῦ Τουρισμοῦ κατὰ 2 ἑκατ. δολλάρια. Μόνον αἱ ἐξαγωγαὶ ἀπέδωσαν τρία ἑκατ' δολλάρια περισσότερα.

Εἰς τὸ σκέλος τῶν δαπανῶν αἱ πληρωμαὶ δι' εἰσαγωγὰς ἀπερρόφησαν 452 ἑκατ. δολλάρια, ἤτοι 82 ἑκατ. δολλάρια περισσότερα ἀπὸ τὸ προηγούμενον ἔτος. Κατὰ 10 περίπου ἑκατ. δολλάρια ηὐξήθησαν καὶ αἱ ἄδηλοι δαπάναι ἀνελθοῦσαι εἰς 50 ἑκατ. δολλάρια ἔναντι 40 ἑκατ. τοῦ 1955. Λόγω τῆς σημαντικῆς αὐτῆς αὐξήσεως τῶν συναλλαγματικῶν δαπανῶν, τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἰσοζυγίου ἐξωτερικῶν πληρωμῶν ἀνῆλθεν εἰς 78,4 ἑκατ. δολλάρια ἀντὶ 26,7 ἑκατ. δολλαρίων τοῦ 1955. Τὸ ἔλλειμμα τοῦτο ἐκαλύφθη μέσω τῆς βοηθείας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, μετὰ τὴν προσθήκην τῆς ὁποίας ἀπέμεινε καὶ πλεόνασμα 3 ἑκατ. δολλαρίων, τὰ ὁποῖα ἠχθησαν εἰς πίστωσιν τοῦ συναλλαγματικοῦ ἀποθέματος τῆς χώρας.

Συγκεκριμένως ἡ βοήθεια εἰς μετρητὰ καὶ γεωργικὰ εἴδη ἀνῆλθε τὸ λῆξαν ἔτος 80,7 ἑκατ. δολλάρια ἔναντι 77,6 ἑκατ. δολλαρίων τοῦ 1955. Δεδομένου δὲ ὅτι τὸ ἔλλειμμα τοῦ προηγουμένου ἔτους ἦτο κατὰ πολὺ μικρότερον—26,7 ἑκατ. δολλάρια—τὸ εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ συναλλαγματικοῦ ἀποθέματος πλεόνασμα ἔφθασεν εἰς 52 περίπου ἑκατ. δολλάρια. Ἐκ τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς τῶν πληρωμῶν δι' εἰσαγωγάς, περὶ τὰ 20—25 ἑκατ. δολλάρια ἀπερρόφησαν ἡ σημειωθεῖσα ἔναντι τοῦ προηγουμένου ἔτους ὕψωσις τῶν διεθνῶν τιμῶν καὶ ναύλων, ὡς καὶ αἱ ἔκτακτοι εἰσαγωγαὶ σπορέλαίου λόγω τῆς καταστροφῆς τῆς ἐλαιοπαραγωγῆς. Ἄρα ὁ εἰσαχθεὶς ὄγκος ἀγαθῶν ηὐξήθη κατὰ 50 περίπου ἑκατ. δολλάρια καὶ οὕτω ἐκαλύφθη ἀνέτως ἡ πρόσθετος ζήτησις, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη συνεπείᾳ τῆς βελτιώσεως τοῦ εἰσοδήματος πολλῶν πολιτῶν.

Εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῶν εἰσαγωγῶν συνετέλεσεν ἀναμφιβόλως καὶ ἡ σημαντικὴ διόγκωσις τοῦ κυκλοφοροῦντος χαρτονομίσματος. Ὡς εἶναι δὲ εὐνόητον ἄνευ τῆς εἰσαγωγῆς περισσοτέρων ἀγαθῶν, ἡ διατήρησις τῆς νομισματικῆς σταθερότης, θὰ καθίστατο προβληματική. Συνεπῶς ἡ Κυβέρνησις, μὲ τὴν πραγματοποίησιν τῆς αὐξήσεως τοῦ συναλλαγματικοῦ ἀποθέματος, ἐπεδίωξε καὶ ἐπιδιώκει νὰ ἐξασφαλίσῃ νομισματικὴν καὶ οἰκονομικὴν σταθερότητα. ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας θὰ εἶναι ἡ βελτίωσις τῶν ὅρων διαβιώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΟΒΑΡΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΥ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

(Χριστιανικὲς συνήθειες, ποὺ εἶναι ... προχριστιανικές)

Τοῦ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ

Ἡ μανία τοῦ Χριστουγεννιάτικου δέντρου, κάθε χρόνο ξαπλώνεται ὅλο καὶ περισσότερο. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, δεσποινιδοῦλες καὶ μανταμίτσες, πλούσιοι καὶ φτωχοί, γαλοπούλα μπορεῖ νὰ μὴν ἀγόρασαν, τὸ δέντρο ὅμως, ὅλα κι' ὅλα, τὸ ἔστησαν Ἀνάλογα μὲ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ δέντρο. Οἱ πλούσιοι, ὅπως πάντα δέντρο μεγάλο, φουντωτὸ μὲ θεωρία ἐπισκόπου σὲ ἀρχιερατικὴ δοξολογία. Οἱ φτωχοί, ἀντὶ γιὰ δέντρο βάλανε μιὰ κλάρα καὶ τὴν γέμισαν μὲ μπαμπάκια, ἔτσι ποὺ νὰ θυμίζει εὐτυχισμένα Χριστούγεννα καὶ χιονισμένο καλόγερο. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε μεταξύ μας, τὰ περισσότερα χριστουγεννιάτικα δέντρα στήθηκαν ἀφοῦ προηγουμένως στὰ σπίτια προηγήθηκαν καυγαδάκια καὶ κρεββατομουρμοῦρες.

—Γιῶργο, τί θὰ κάνουμε μὲ τὸ δέντρο;

—Τί δέντρο Μαρίτσα; Τί θὲς νὰ πῆς;

—Τὸ Χριστουγεννιάτικο καλέ. Ἐμεῖς δὲ θὰ τό στήσουμε;

—Ἄμα ἔχεις ὄρεξη στῆσε το.

—Μόνη μου; Ἐσὺ δὲ θὰ μὲ βοηθήσῃς; Ἔχεις τόση ἐπιδεξιότητα, γοῦστο καὶ φινέτσα. Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς...

Κι' ὁ Γιῶργος δὲν ἀρνήθηκε. Τὸ ἔστησε βέβαια ἡ Μαρίτσα, ἀλλὰ αὐτὸς τὸ στόλισε, τὸ πασπάλισε μὲ πούλιες καὶ ἀστερισμοὺς, μὲ βαμβακιὲς καὶ μπιχλιμπίδια. Καὶ περιμένουν σήμερα τοὺς φίλους καὶ τὶς φίλες νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν, γιὰ νὰ τὸ δοῦνε καὶ νὰ τὸ θαυμάσουν. Γιατὶ τὰ Χριστουγεννιάτικα δέντρα στήνονται, γιὰ νὰ ...θαυμάζονται. Ἄλλο σκοπὸ δὲν ἐξυπηρετοῦν, οὔτε συμβολίζουν—τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ὀρθοδοξία—τίποτε τὸ πιὸ βαθύτερο, τὸ πιὸ χριστιανικό.

Μὴ φαντασθῆτε ὅτι τὸ ψώνιο αὐτὸ εἶναι τοῦ καιροῦ μας. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἡ πιὸ ἀρχαιότερη θρησκεία τῶν Ἰνδιῶν εἶχε τὴ λατρεία τῶν δέντρων. Ἡ δενδρολατρεία εἶναι πανάρχαιη καὶ συναντᾶται σ' ὅλες σχεδὸν τὶς θρησκεῖες. «Τὸ δέντρο τῆς γνώσεως» ὅσο κι' ἄν ἀναφέρεται συμβολικὰ στὴν παράδοση, ἐν τούτοις εἶναι δηλωτικὸ τῆς ἐπίδρασης ποὺ πάνω στὸν ἄνθρωπο ἐξασκοῦσε. Σπέρματα δενδρολατρείας συναντᾶμε στὸ Μινωϊκὸ πολιτισμό, ἀργότερα καὶ παληότερα ἀκόμα. Οἱ Δρυάδες σέβονταν τὸ γκὺ τῆς βελανιδιᾶς, ὅπως καὶ σήμερα. Οἱ θεές, ἡ Ἰστάρ καὶ ἡ Κυβέλη, ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Ρέα εἶχαν μέ τὰ δέντρα ἑνώσει τὴν θεότητά τους. Μέσα στὸν πρωτόγονο ἄνθρωπο τὸ δέντρο ἦταν κι' ἕνα Τοτέμ. Καὶ πρέπει νὰ χρωστᾶμε μεῖς οἱ τολιτισμένοι πολλὰ στὸν... ἄξεστο πρόγονό μας.

Οἱ Ρωμαῖοι ποὺ κυνηγοῦσαν ὅλα τὰ ὡραῖα, εἶχαν κι' αὐτοὶ τὸ... Ρωμαϊκὸ δέντρο τους. Ἐπίστευαν ὅμ ἐὰν ἀγγίζαν μὲ πράσινα φύλλα φιλικό τους πρόσωπο, θὰ τοῦ ἔφερνε γοῦρι. Ὅταν γιόρταζαν τὰ Σατουρνάλια καὶ τὶς ἄλλες γιορτές τους, μὰ καὶ στὰ συμπόσια ποὺ ἔκαναν στὴ μέση τοῦ μεγάλου δωματίου ὑποδοχῆς, ἔστηναν ἕνα μικρὸ δέντρο, τὸ φόρτωναν μὲ πολύχρωμα κεριὰ καὶ κάθονταν ὁλόγυρά του καὶ συζητοῦσαν ἢ διασκέδαζαν μέ ὅλη ἐκείνη τὴ Ρωμαϊκὴ μαστοριά.

Νὰ λοιπὸν ποὺ τὸ δέντρο εἶναι πιότερο εἰδωλολατρικὸ παρὰ χριστιανικό ἔθιμο, ὅπως οἱ περισσότερες χριστουγεννιάτικες ἐκδηλώσεις, βασίζονται σὲ προχριστιανικὲς συνήθειες.

***

Τ' ἄκουσε αὐτὰ κάποιος φίλος κι' ἀπόρησε;

—Ὅλα καλὰ κι' ἅγια. «Ἀποτάσσομαι τὸν Σατανᾶ». Μὰ βρὲ πουλάκι μου, πῶς νὰ γίνῃ, κάτι πρέπει νὰ κάνουμε, ὥστε νὰ νοιώθουμε τὸν ἐρχομὸ τῆς γιορ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΜΟΡΑΪΤΙΚΕΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΕΣ

Τοῦ κ. ΝΙΚΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Πολλοὶ εἶνε οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαρχίας ποὺ ὁ καθένας στὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε καὶ ζεῖ δίνουν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα τὴ μάχη τῆς δημιουργίας καὶ τῆς προκοπῆς. Ἰδιαίτερα στὸ Μοριά, τὸ ζωντανὸ αὐτὸ κομμάτι τῆς ἑλληνικῆς πατρίδας ποὺ ἀπὸ καθαρὰ ἱστορικὰ καὶ γεωγραφικὰ αἴτια διεκδικεῖ μιὰ πρωτοπορειακὴ ἡγεσία στὸ σύγχρονο πολιτισμό μας, ἡ μάχη αὐτὴ δείχνει πιὸ πολύζουν καὶ τὰ ἐπιτεύγματά της χαρακτηρίζουν μιὰ καθολικότερη δραστ